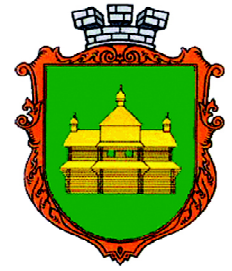

Косівський

ПЕРЕДЗВІН

Газета Косівської міської ради

№ 3 (8)

24 березня 2012 року

20 березня відбулося засідання 14 сесії шостого демократичного скликання Косівської міської ради.

Вона розглянула такі питання:

1. Про внесення змін до бюджету міської ради.

2. Різне:

2.1. Розгляд клопотання ТОВ «Побут Косівщини» про надання свідоцтва на право власності будинку побуту на вул. Незалежності, 10а.

2.2. Розгляд клопотання Косівського СТ «Про внесення змін у рішення 18 сесії від 27.12.2001 р».

2.3. Розгляд листа Косівського РВ УМВС про забезпечення дільничних інспекторів міліції службовим приміщенням, автотранспортом, засобами зв'язку.

2.4 Про зняття з балансу будинку на майдані Незалежності, 10 у зв'язку з створенням товариства співвласників будинку.

2.5 Про зняття з балансу двоквартирного будинку на вул. Незалежності, 76.

Сесія міської ради

2.6 ДП «Косівжитлопелюкомуноб'єднання»:

— про зарахування в рахунок квартирної плати мешканцям буд. № 10 на майдані Незалежності витрати на поточний ремонт будинку суму 1225,72 грн.

— про зарахування в рахунок квартирної плати мешканцям буд. № 1 на провулку Шевченка витрати на поточний ремонт будинку (перекриття даху) суму 1404,00 грн.

— про зарахування в рахунок квартирної плати мешкан-

цям буд. № 1 на пров. Шевченка витрати на поточний ремонт будинку (ремонт вхідних дверей) суму 832,00 грн.

2.7 Про затвердження проектно-кошторисної документації на такі об'єкти:

— відновлення берегоукріплення ріки Рибниця;

— добудову спортивного залу та переходу Косівської ЗОШ № 2;

— запобігання аварійності будівлі Косівської ЗОШ № 2;

— реконструкцію існуючих мереж водопроводу в м. Косові (2-га черга).

2.8 Про продовження оренди комунального майна (згідно списку).

2.9 Про передачу в оренду міського туалету.

2.10 Про дотримання водіями правил дорожнього руху в центральній частині міста.

2.11. Правила утримання собак, котів та інших непродуктивних тварин в місті Косові.

3. Земельні питання.

4. Обрання секретаря Косівської міської ради.

**Вшанували
Кобзаря**

2 стор.

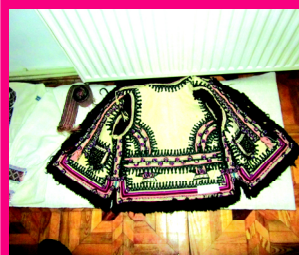
**Свято
комунальників**

2 стор.

**Ожила
старовина**

8-9 стор.

**Чи потрібен
кінотеатр**

10-11 стор.

Річниця Тараса Шевченка

Пам'ятаємо

Урочисте святкування 198-ї річниці від дня народження Т.Г. Шевченка у Косові було масштабним і водночас цікавим. Будемо сподіватися, яка зберігається десятиліттями, буде ще більш урочистою, адже не за горами ювілей — 200 років від дня народження українського пророка. Вшанування великого Кобзаря тривали в Косові два дні — в середу (07. 03) та суботу (10. 03).

Все розпочалося урочистим концертом в Косівському районному Народному домі, який на високому музичному та художньому рівні провели учасники художньої самодіяльності з Верховини. Відкрив урочистості мер міста Микола Фокшей. З доповіддю виступила завідувач Яблунівською бібліотекою М. Костюк, яка цікаво і оригінально розказала про стосунки Тараса Григоровича з жінками, сміливо відійшла від традиційних штамтів образу великого генія. Це було досить несподівано і водночас захоплююче, адже багато фактів із життя поета чомусь прийнято замовчувати. Шевченко постав перед нами, не як старець в кожусі, а як молодий, запальний і талановитий чоловік, який любив і якого гаряче кохали українські жінки.

Згодом заступник голови РДА Володимир Совідранюк представив делегацію з Верховинщини. Її очолювали голо-

Вшанували Кобзаря

ва Верховинської РДА В. Гондурак та голова Верховинської районної ради Я. Кікінчук. Був присутній і заступник голови Верховинської РДА Ю. Потяк, а також колишній заступник голови Косівської РДА верховинець В. Привика. На святі були також присутні народний депутат України Василь Чуднов, голова Косівської РДА Ярослав Шинкарук та голова Косівської районної ради Андрій Клуб, які після закінчення концерту подякували верховинцям за чудово виконану святкову програму, на знак пошани подарували їм квіти.

Яскраво виступив народний аматорський хор «Гомін Карпат». Не залишили нікого байдужим продекларовані слова читця С. Ілюк та пісні аматорського жіночого ансамблю «Гуцульські дівчата». Можна однозначно стверджувати, що концерт сподобався косівчанам. Це було легко зрозуміти з великої кількості аплодисментів, які пролунали в той день.

До речі, варто зазначити, що зал був повний, хоча молоді серед глядачів було, на жаль, небагато. Очікується, що наші талановиті аматори відвідають

Верховину у серпні з концертом відповідно.

Концертом торжества не завершилися. У суботу біля пам'ятника Кобзареві знову зібрались небадужі громадяни Косівщини — в загальній кількості близько 100 людей. Представники влади і громадськості поклали квіти до пам'ятника Шевченку. На жаль, через раптовий вітер, потрібно було час від часу притримувати величезну кількість вінків, щоб вони не падали і не розліталися.

Були присутні на вшануванні і представники церкви — панахиду відслужили отці-декани Роман Іванюлик та Іван Близнюк. Перед присутніми виступив голова товариства «Просвіта» ім. Т.Г. Шевченка — Богдан Глібчук. Емоційно декламували вірші Кобзаря переможці обласного та районного конкурсів читців — П. Григоришин та І. Деблюк.

З палкою і актуальною промовою про наступ на все українське в ЗМІ виступив заслужений вчитель Т.О. Яницький. Святковий музичний супровід забезпечував хор старокосівського будинку культури, який виконав пісні на вірші Тараса Шевченка.

Руслан ШЕЛЕСТ

Районний конкурс читців розпочав цього року Шевченкові свята на Косівщині, — повідомили в прес-службі Косівської РДА. Конкурс відбувався 25 лютого в районному Народному домі, і, як і чимало інших літературних свят в ці дні, був присвячений 198-й річниці від дня народження Великого Кобзаря. Метою проведення конкурсу його організатори визначили необхідність популяризації творчої спадщини Тараса Шевченка, виявлення обдарованої молоді, залучення молодих людей до заходів з вшанування пам'яті поета та визначення перспективи розвитку аматорського мистецтва на наступні роки.

Святково оформлена сцена, прикрашена вишиваними рушниками, колоритні народні

Конкурс читців

костюми з бабусиної скрині і 34 учасники конкурсу. Журі конкурсу відзначило суттєве зростання якісного рівня виконання творів та артистичний вигляд конкурсантів.

За підсумками огляду-конкурсу переможцем стала Ірина Деблюк (районний Народний дім, м. Косів). Друге місце посіли Павло Григоришин (районний Народний дім, м. Косів) та Іванна Стеф'юк (Будинок культури с. Кобаки), третє — Мирослав Кіщук (Будинок культури с. Яворів) та Марина Тріщук (Будинок культури с. Малий Рожан).

Переможців нагороджено цінними подарунками та дипло-

мами відділу культури і туризму, сектору у справах сім'ї, молоді та спорту Косівської райдержадміністрації.

Як зазначається, до участі в конкурсі було також запрошено активістів низки громадських організацій національно-патриотичного спрямування, в тому числі Косівського осередку Союзу Українок, які від своєї структури нагородили грошовими преміями молоду поетесу Ганну Федюк (Будинок культури с. Уторопи) та наймолодшого учасника Дениса Ярощука (Будинок культури ім. І.Франка с. Рожнів).

Днями у Навчально-методичному центрі культури і ту-

ризму Прикарпаття відбувся обласний етап Всеукраїнського огляду-конкурсу читців, присвяченого 198-й річниці від дня народження Тараса Шевченка.

У конкурсі взяли участь 38 переможців відбірних районних та міських етапів.

Гран-прі конкурсу виборола Роксолана Мацьків (с. Бовшів Галицького району).

Перше місце здобула Оксана Данів (с. Яворівка Калуського району), друге — Марія Петруняк (Калуш) та Христина Олексин (Івано-Франківськ), третє — Марія Бойко (Рогатин), Павло Григоришин (Косів) та Марія Стефанко (с. П'ядики Коломийського району).

Переможці конкурсу представлятимуть Прикарпаття на Всеукраїнському рівні.

Офіційно

Міська рада

18 лютого в Україні відзначають День комунальника. 16 лютого в малому залі засідань РДА відбулось урочисте привітання працівників косівського комунального підприємства «Міськводосервіс».

Директор комунального підприємства «Міськводосервіс» Юрій Сліпанюк:

— Робота комунальників є досить складна і багатогранна. Ми працюємо незалежно від природних умов і є багато роботи непередбачуваної, наприклад прориви труб. І ремонтувати треба, як день так ніч.

Голова Косівської райдержадміністрації Ярослав Шинкарук:

— На сьогоднішній день у вас найвідповідальніша робота. Без вас не обійдеться жоден житель району і влада теж. Ми мусимо визнати, що не створені належні умови праці, не забезпечено належної оплати, але було би несправедливим, якби ми вас не привітали напередодні вашого професійного свята. Однозначно, що йдучи на роботу, перших кого зустрічаєш — це вас, і не в білій сорочці, а у — буденній робочій формі. За це вам велике спасибі, не тільки від мене, але й всієї громади Косова, які користуються вашими послугами.

Міський голова Микола Фокшей:

— Кожна людина, живучи в теперішньому суспільстві, хоче мати тепло, світло, чистоту і порядок біля свого будинку. І саме ваша праця забезпечує цю чистоту і порядок в нашому місті. Я вам вклоняюся за ту роботу, бо в нас містечко відоме, приїжджає багато людей, навіть сьогодні у Косові є три зарубіжні делегації і ще будуть з Києва. Кожен дивиться, як наше місто виглядає, і то власне завдяки вашій праці, воно є чистим і акуратним.

Заступник мера Василь Сліпанюк:

— Я згадую 2002 рік, коли в Косові було аж 4 комунальні підприємства. Тоді у комунальній сфері міста працювало 111 чоловік, а зараз залишилося десь до 40. При цьому обсяги роботи в принципі залишилися ті самі, ніхто їх не зменшував, а на окремих ділянках їх навіть збільшилося. Ці функції виконуєте тепер

Відзначили комунальників

ви одні: вода, каналізація, благоустрій, а ще — утримування дорожньо-транспортної мережі та вуличного освітлення.

Якщо проаналізувати, то ваша дохідна частина за минулий рік була більше мільйона гривень. Це великий труд в першу чергу контролерів, щоб зібрати таку суму грошей. З цих грошей ви дали 250 тисяч гривень у районну казну, як сплату відповідних податків.

Якщо говорити про перспективи і розвиток, то хотілось би мати значно більші обсяги робіт. Великою проблемою для міста залишається забезпечення населення водопостачанням. На сьогодні, ми подаємо воду три рази на день. При цих великих капіталовкладеннях, які ми маємо, сподіваємося на прогрес. Якщо раніше на 5 поверх бу-

динків подавали воду одну годину, то зараз вже 3-3,5. Це наші перші успіхи комунального підприємства, міської ради і райдержадміністрації. Але, звісно, має бути постійна подача, з переходом на круглодобову. Не дають цього зробити старі водопроводи і часті аварії. Тільки за лютий і початок березня ми мали 3 прориви труб на центральному водогоні. Для того, щоб ліквідувати прорив, необхідно скинути всю воду, яка є у водогоні. А ви можете порухувати скільки є кілометрів. Не відповідають сучасним вимогам і лічильники води, тому маємо недооблік поданої води.

Ще одна проблема — несанкціонований відбір нашої води. Серед порушників є організації, службовці та населення. Я думаю, що спільно з райдер-

жадміністрацією нам треба буде підключати певні силові структури, і ми з цього повинні виходити, бо інакше втрати води будуть продовжуватись.

Турбує і ставлення людей до благоустрою. Навіть доходить до абсурду: для деяких підприємців, які проводять бізнес на нашій території, заплатити 30 гривень на благоустрій, на вивіз сміття — це дуже багато і люди приходять до нас з вимогами обминути цю плату!

Багато працюємо над вуличним освітленням. Зараз ми з метою економії дещо скоротили час освітлення вулиць. У нас є 8 багатотарифних лічильники, які дозволяють економити і заощаджувати кошти. Ми перейшли на використання 80% економних ламп для вуличного освітлення.

У бюджеті міської ради закладені кошти на виготовлення проектної кошторисної документації на різні роботи. Мусимо реконструювати вулицю М. Ірчана та Б. Хмельницького та встановити освітлення на вулиці Каменярів, що веде до цвинтаря. На порядку денному — освітлення вулиці Яблунцевої і Ярослава Мудрого, яка веде до першої школи.

В бюджеті міської ради закладено 120 тисяч на виготовлення технічної документації двох проектів на водопостачання, перш за все на реконструкцію самого водозабору. На жаль, тепер з восьми свердловин тільки три працюють. Повинна бути також і станція з очистки води, де є друга ГКНС.

роботи непочатий край! але спільними зусиллями їх виконаємо.

За багаторічну сумлінну і наполегливу працю грамотами від районної і міської влади нагороджені Г.М. Нестерюк, В.М. Старожитник, Ю.О. Павлик, М.Ф. Пішурін, М.І. Гордій, Д.М. Шкрібляк, М.І. Бобко, Л.А. Шведюк, В.Д. Скавуляк, М.М. Пиптик, Г.І. Босчко, В.М. Шведюк, В.П. Гордій, В.М. Ідичук.

Не будьмо байдужими

Місто

Щоб не ламати ноги

Кажуть, що в Україні є дві проблеми — це дурні і погані дороги. Проте, на мою думку, є ще й третя і це — тротуари. З тротуарами проблема у всіх містах, в тому числі і в столиці — Києві. Не минула ця проблема і міста Косова, де більшість вулиць взагалі не мають тротуарів, через малу ширину самої дороги, де ледь можуть розминутися два автомобілі. Водії автобусів косівські вулички взагалі називають пеклом. І проблема тут не лише в міській владі, але і в тому, що українці — це нація індивідуалістів. Тобто, відома фраза короля Франції Людовіка XV: «після мене, хоч потоп» підходить майже кожному косівчанину.

Чому? Бо дороги не завжди були такі вузькі, проте бажання захопити трохи «нічиєї» території біля дороги за 20 років незалежності зробили свою чорну справу. Хто пересунув паркан на 20 см., хто на півметра, а хто і на цілий метр — і так від сусіда до сусіда. Така пошесть захопила все місто. Самі ж косівчани від цього і страждають, коли через вантажну машину часто

приходиться просто втискатися в паркан, щоб тебе не переїхали. Та і загалом відсутність тротуарів значно збільшує ризик потрапити під машину за будь-якої погоди та пори року.

Але, на щастя, хоча б центральним вулицям пощастило більше, і деякі з них мають або з одного, або і з двох сторін тротуари. Та не все так добре, як здається. Чомусь так повелося, що наше місто хоч трохи ремонтується і прикрашається виключно перед проведенням «Гуцульського фестивалю», якщо він проводиться в Косові. Але, на жаль, в місті цей фестиваль проводиться не часто, бо мандрує й іншими районними центрами. І навіть, якщо нам пощастило приймати цей фестиваль в себе, то як правило всі роботи виконуються за кілька днів до фестивалю в авральному режимі, без застосування необхідних технологій. Як результат ті роботи виконані неякісно. Часом заплановані ремонти взагалі не відбуваються через брак часу.

І от до XII Гуцульського фестивалю в Косові, який відбувся в далекому вже 2002 році, було вперше вистелено тротуари центральних вулиць бетонною плиткою. Сьогодні, через десять років після фестивалю у багатьох місцях плитка уже просіла, ще більше її зруйнувалося і часто-густо косівські тротуари перетворюються на небезпечні зони для перехожих, особливо у вечірній час. Можна елементарно розбити собі голову.

Це стосується тротуарів на вулицях Незалежності, Бандери, Гвардійської та інших. І чомусь до минулорічного XIX «Гуцульського фестивалю», коли на центральних вулицях ремонтували асфальт, до цих тротуарів банально не дійшли руки.

А вулиця Гвардійська взагалі унікаль-

на. Адже тут під час XII Гуцульського фестивалю був зруйнований старий асфальт для того, щоб поставити красиву плитку на тротуари. Дорогу зробили, пісок насипали, а плитку покласти чи то забули чи то не встигли. І так вже 10 років ми місимо той пісок, вже і не помічаючи, що там мала бути плитка.

Лиє воду на млин і оригінальне архітектурне рішення магазинів біля бази на тій же Гвардійській. І кому це прийшло в голову забрати тротуар в перехожих, зробивши його частиною магазину. Ходити там дуже незручно і всі косівчани та гості міста весь час обходять ті «горе-магазини» по дорозі, створюючи аварійну ситуацію і для себе, і для водіїв.

Ще один цікавий випадок — це автомобільна заправка навпроти пам'ятника Шевченку. Тротуар там переривається і люди мають йти територією заправки, обминаючи машини, які туди приїжджають. В цій ситуації виникають незручності, як для водіїв, так і для пішоходів.

Таких прикладів можна назвати безліч. Будемо сподіватися, що проблема вирішиться швидше, а не під час підготовки до наступного Гуцульського фестивалю через 10 років.

Руслан ШЕЛЕСТ

Поштовик обікрала пенсіонерів

Косівський районний суд Івано-Франківської області визнав винною 27-річну жінку, яка тимчасово працюючи начальником сільського відділення зв'язку, привласнила соціальну допомогу у розмірі більше 6 тисяч гривень.

Про це, 13 лютого, повідомили в СЗГ УМВС України в Івано-Франківській області. Як з'ясовано досудовим слідством, жінка, яка тимчасово перебувала на посаді керівника відділення зв'язку, вносила завідомо неправдиві відомості в офіційні документи, через що одна й та ж листоноша недоотримувала певні суми, призначені громадянам, як соціальні допомоги.

У першому випадку листоноша, яка доставляла людям виплати, виявила недостачу 3079 гривень. Повернувшись на роботу, жінка зажадала пояснень від керівниці, однак отримала запевнення, що буде проведена звітка і, мовляв, усе з'ясується, чому так сталося. За місяць трапилася ана-

логічна історія. Отримавши гроші для доставки громадянам, листоноша рознесла їх адресатам, однак знову виявилось, що вказана у відомостях сума не відповідає сумі отриманої готівки. Цього разу не вистачало 3225 гривень і 43 копійок.

Що характерно, сумлінна листоноша, поки її тимчасова керівниця годувала обіцянками розібратися в бухгалтерії, здійснила виплату пенсій та соціальної допомоги громадянам за власні кошти. Для цього їй довелося продати корову.

Зрозуміло, що надалі керівництвом центру поштового зв'язку була проведена ретельна перевірка, результати якої підтвердили припущення про те, що тимчасова начальниця відділення зв'язку просто привласнила ці гроші. З метою приховання фактів привласнення коштів на загальну суму 6305 гривень 6 копійок, зловмисниця здійснила неправдиві записи в книзі обліку поштових відправлень, поштових переказів, пенсій і

соціальних допомог про те, що листоноші видано усі кошти для доставки громадянам.

У судовому засіданні підсудна повністю визнала свою провину і щиро покаялася у вчиненому. Жінка запевнила, що до копійки поверне привласнені і розтрачені кошти, виконавши зобов'язання за цивільним позовом про відшкодування збитків, завданих листоноші. З урахуванням цих, а також обставин, що пом'якшують вину підсудної, суд вирішив, що виправлення засудженої можливе без відбування покарання, пов'язаного з ізоляцією від суспільства.

Суд оголосив підсудній вирок і призначив їй покарання у вигляді обмеження волі з позбавленням права займати матеріально-відповідальні посади упродовж півтора року. На підставі статті 75 Кримінального кодексу України суд звільнив підсудну від відбування покарання з випробуванням на 1 рік.

Відгомін подій

Юні обирають своє майбутнє

6 березня 2012 року Косівський районний центр соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді провів зустріч дітей з обмеженими функціональними можливостями, які є випускниками шкіл з представниками установ та організацій, що займаються соціальною роботою.

Як повідомила прес-служба Косівської РДА, мета зустрічі — подолання ізоляції та зменшення її впливу на формування особистості дітей та молоді даної категорії, вивчення, сприяння їхньої профес-

ійної орієнтації та зайнятості, привернення уваги громадськості, суб'єктів соціальної роботи до проблем дітей та молоді даної категорії.

На превеликий жаль кількість дітей з обмеженими функціональними можливостями щорічно збільшується. Цього року в Косівському районі є 28 дітей даної категорії, серед них — 18 дев'ятикласників та 10 одинадцятикласників.

Зустріч проходила в приміщенні Косівської РДА. Розпочала її вітальним словом директор Косівського РЦСССДМ Ма-

рія Пігеляк. Після цього випускники, які прийшли на захід, мали можливість отримати відповіді на запитання, що їх цікавили у суб'єктів соціальної роботи, а саме: представників відділу освіти Косівської РДА, центру зайнятості, пенсійного фонду, служби у справах дітей та сектору у справах молоді та спорту. Питання були різноманітними, оскільки більшість дітей ще не визначилися у «світі професій».

Після зустрічі, працівники Центру провели профорієнтаційний тренінг для дітей з обме-

женими функціональними можливостями — випускниками загальноосвітніх закладів. Під час тренінгу учні мали можливість познайомитися один з одним, поділитися своїми планами на майбутнє, дізнатись нове та цікаве про різноманітний світ професій. Також провели анкетування та тестування дітей даної категорії. Кожен зміг визначити, який тип професії йому найбільше підходить.

Для того, щоб вибрати професію, необхідно насамперед, пізнати себе. Отож, бажано нашим учасникам пізнати себе і зробити правильний вибір при виборі професії.

Наш. кор.

Нетипова земельна проблема

Нетипову земельну проблему вже кілька років намагаються вирішити мешканці села Кобаки, де видані державні акти на колишню колгоспну землю не відповідають ділянкам, якими люди користуються вже роками.

Таких невідповідностей лише в цьому селі більше чотирьох сотень. У даній ситуації люди і місцева влада звинувачують землевпорядну організацію.

З цієї проблемою мешканці села Кобаки звернулися до народного депутата України Василя Чуднова. Парламентар організував виїзну нараду за участю чиновників земельного управління, Держкомзему та правоохоронних органів. Профільні органи пообіцяли селянам допомогти через судові подання.

Прокуратура зокрема буде вимагати від землевпорядної організації за свій рахунок виготовити нову документацію та оплатити пов'язані з цим витрати селян. Нові, правильні державні акти на землю, обіцяють правоохоронці, виготовлять вже за кілька місяців.

Радилися пасічники

При високій явці та активності пройшло недавнє зібрання пасічників району. Його учасники обговорили питання, пов'язані з особливостями догляду бджіл ранньою весною, профілактикою такого захворювання, як нозематоз.

Своїми думками обміняли-

Електронні газети в селі

Депутатська комісія з питань соціально-економічного розвитку та інвестицій Косівської районної ради зареєструвала в інтернет-зоні if.ua електронні адреси для 40 сіл та селищ, не витрачаючи при цьому бюджетних коштів.

За досвідом до верховинців

Народний часопис «Верховинські вісті» вже давно є чи не найкращою газетою серед районних ЗМІ за багатьма параметрами: історією заснування (1 травня 1941 року), оригінальністю верстки та дизайну, накладом (4977 на 2.03.2012р) на чисельність населення цього гірського району.

Тож не дивно, що зовсім недавно за досвідом до верховинців приїхали редактор «Гуцульського краю» Лідія Безпалова, головний редактор часопису «Гуцули і Гуцульщина» член

досвідчені пасічники Г. Волощук, В. Мамчук, В. Кричун, В. Волковецький, О. Тим'як та інші.

На закінчення голова районної спілки пасічників М. Балаш ознайомив присутніх із комплексним застосуванням продуктів бджільництва та лікувального сну на вулицях при дегеративно-дистрофічних захворюваннях хребта, розроблених під його керівництвом.

Як розповів голова депутатської комісії, народні обранці сподіваються на те, що популяризація сіл у всесвітній павутині допоможе місцевим радам привабити інвесторів, а також створити власні електронні газети і налагодити активний зворотний зв'язок з громадами, вивчати їх думку з важливих питань тощо.

Національної Спілки журналістів України Петро Гавука та директор Косівського видавництва «Писаний Камінь» Михайло Павлюк.

Верховинці — редактор тамтешнього часопису Д. Кірашук і його заступник Р. Клим, уродженці Косівщини, охоче поділилися досвідом щодо організації роботи редакції, створення радіо столиці Гуцульщини «Вісті Верховинщини», що виходить в ефір на хвилі 101,6 ФМ, показали кімнату історії редакції тощо.

Косів'яни також відвідали літературно-меморіальний музей Івана Франка, що в селі Криворівні.

Про лауреатів Шевченківської премії

Косівський фотосалон «У Богдана», власником якого є член НСЖУ Богдан Штундер, виготовив кольорові комплекти світлин наших земляків — лауреатів Національної премії імені Т.Г. Шевченка двох форматів — А3 й А4.

Фільм про фестиваль

Цей же фотосалон завершив роботу над фільмом про XIX Міжнародний фестиваль, який торік пройшов у Косові.

Подарунок шкільній бібліотеці

Керівник МП «Евріка» Михайло Павлюк нещодавно зробив добрий жест — подарував кілька десятків книжок бібліотеці Городянської ЗОШ І-ІІ ступенів. За такий вчинок цьому добродієві щиро дякували від імені педагогічного й учнівського колективів директор школи М. Цюро та завбібліотекою В. Ярош.

Ярослав ЩЕРБАНЬ,
член Національної
Спілки Журналістів
України,
с. Рожнів

Світ молоді

Клин клином вибивають

Олександр Бондаренко — вчитель історії в Косівській вечірній школі та Косівській ЗОШ № 1, аспірант кафедри історії України ПНУ ім. В. Стефаніка. Ми вирішили розпитати молодого історика чим живуть сучасні косівські школярі, поговорити про Історію України та дізнались останні новини рок-групи «ЛАНГОЛЬЄРИ», лідером якої він є вже 2 роки.

— Ти вже близько року після закінчення університету працюєш викладачем історії в косівських школах. Що можеш сказати про сучасну косівську молодь?

— Молодь надзвичайно різноманітна. Однозначно можу сказати тільки те, що мені цікаво працювати. Не так давно я був на місці учнів і можу зрозуміти що їм цікаво, а що ні, намагаюся достукатись до їхніх серцець, виховати небайдужих, свідомих громадян України. Це так би мовити моя мета №1.

— В час мого і твого навчання в школі в кінці «важких кримінальних 90-х» — школа була місцем постійних «розборок» та бійок. Чи зараз щось змінилось в кращу сторону?

— На мою думку, зміни відбулись кардинальні. Я не зустрічав і частки того, що бачив на свої очі, коли був школярем. Все якось стало так тихо і спокійно. Звичайно, конфлікти між учнями існують, але вони не є такими масовими, щоб можна б було бити на сполох. Тому, я вважаю, що відбулись якісні зміни в кращу сторону.

— Чи правда, що сучасні діти не люблять спорт, а віддають перевагу сидінням за комп'ютером?

— Частково. Я роблю висновок такий з того, що проходячи, наприклад, попри стадіон на «Гуцульщині» не бачу великої кількості хлопців, які грають у футбол. Якщо є 2-3 — це добре. Коли я був учнем, ми бігали зранку до вечора, грали часто навіть на ціле поле, де лише в одній команді було 11 гравців. А бувало, що багато хлопців чекали своєї черги пограти, бо не вистачало всім місця. Через брак коштів часто грали дешевими китайськими м'ячами, які так не схожі на сучасні у спортивних магазинах. Натомість зараз, в учнів є всі умови — великий вибір м'ячів, є штучне поле, але нема самого основного — бажання. Натомість турніки з моди не виходять. Зараз через Інтернет поширюється такий вид спорту як воркаут і учні намагаються наслідувати різні трюки на турніках. Але більшість молоді все ж не веде активний спосіб життя і соцмережі для них замінюють реальне життя.

— Кажуть, що рівень знань сучасних школярів дуже низький. Чи правда це?

— Частково вірно. Проте існують дуже приємні для мене винятки. Для прикладу, на 4 курсі університету я проходив практику в Івано-Франківському фізико-технічному ліцеї (при університеті нафти

й газу). І ось я, студент четвертокурсник, якому в принципі вся історія, як «море по коліна», приходжу на урок до «якихось технарів». І тут вони мене просто вразили. Почали розказувати такі речі, про які я навіть не чув, задавати питання, на які я не мав відповіді і фактично, як кажуть зараз «загрузили». Звичайно, ж на наступні уроки мені довелось набагато ретельніше готуватись. Зараз також є серед моїх учнів багато цікавих особистостей, але є й такі, яким в принципі глибоко байдуже, де вони живуть, що було до них.

— Чи відчуваєш ти, що телебачення, радіо та й Інтернет дуже часто заперечують те, що розказуєш дітям з Історії України. Як з цим борешся?

— Сучасне телебачення пропагує байдужість — до свого минулого, до культурних цінностей. Я намагаюся дітям показувати альтернативу. Розповідаю, що основним завданням телебачення є виховання стереотипного мислення та споживацької ідеології, і закликаю їх задумуватись над цими речами. Світ не є чорно-білим. Є дуже багато кольорів, а ще більше відтінків. Я намагаюся різні точки зору показувати учням, деколи просто наводжу факти, які вони самостійно аналізують. Тільки так можна досягнути якоїсь істини.

— Чи використовуєш, як вчитель нового покоління, сучасні технології в навчанні дітей?

— В університеті в мене два роки був предмет методика викладання історії в школі. Нас вчили за новими методами, показували нові розробки. Я не вважаю, що роки, які я потратив на навчання, пройшли даремно і намагаюся це все застосовувати на практиці. Часто показую дітям уривки з документальних фільмів, для того, щоб урок був цікавішим, використовую різноманітні дидактичні ігри. Крім того, будучи аспірантом ПНУ ім. В. Стефаніка, я маю можливість ознайомлюватись з найновішими історіографічними надбаннями і в свою чергу розповідати про це учням. Головне, щоб урок був цікавий!

— Чи правда те, що підручники для старших класів з історії України зовсім інші, ніж були в 2005-2009 роках?

— В принципі підручники міняються дуже часто — випускаються нові, старі замінюються, так було завжди. Але сам зміст матеріалу в більшій мірі залежить від вчителя — його духовних цінностей, знання історії. І тому я намагаюся виховувати національно свідомих громадян України, небайдужих, які і будуть творити історію України. Намагаюся довести учням, що історія — не бородаті дядьки, які давно вмерли, а вони самі.

— Якою на твою думку повинна бути справжня українська незалежність? Чи відчуваєш ти, що живеш у вільній країні?

— Важке і болоче запитання... Все пізнається в порівнянні. Зараз я маю право критикувати владу, висловлювати свою думку. Але, якщо брати рівень життя, це не те,

на що б мені хотілось розраховувати. Сьогодні в нас є каста правителів, номенклатура, яка має доступ до всього і є люди, які живуть за межею бідності (по європейських мірках). Важко бути молодим фахівцем, тому що ти нікому не потрібен. Важко реалізовувати свої ідеї, бо ніхто не хоче нічого робити, більшості просто байдуже. В цьому плані, мабуть, сотні тисяч борців за Незалежність, які пожертвували своїм життям заради побудови країни, не за таку країну боролись.

— Як Україна повинна реагувати на затягування в «руський мир»?

— Клин клином вибивають. Великою помилкою керівництва України, на мою думку, є відсутність державної ідеології. А боротись проти «зросійщення» можна тільки через виховання національно свідомих громадян. Такий мій рецепт!

— Чим займаєшся у вільний час? Яке маєш хоббі?

— Вільного часу практично нема, бо потрібно завжди готуватись до уроків. Окрім того дуже багато часу йде на написання кандидатської дисертації — потрібно постійно їздити у Івано-Франківськ, сидіти в архіві, писати наукові статті. Репетиції гурту «Лангольєри» також не додають вільного часу, а коли випадає 2-3 вільні дні, то намагаюся з друзями чкурнути в гори.

— Нещодавно ти випустив сесію навчальних відео-уроків із гри на гітарі. Розкажи про це детальніше!

— У свій час, коли я був школярем і мав грандіозне бажання навчитись грати на гітарі, але не мав можливості ходити в музичну школу, мені було важко зрозуміти основні прийоми гри на цьому інструменті. Я ходив до хлопців, які вміли грати, дивився, запитував в того, в іншого, і все це брав для себе. І коли мене просять показати, як грати на гітарі тепер, я намагаюся не відмовляти. В той же час, багато моїх знайомих після мого повернення в Косів, залишились у Івано-Франківську, і я не маю змоги їх вчити. Але на прохання, я випустив вже три відео про основні прийоми гри, які знаю. Мені дуже приємно, якщо комусь вони стали у нагоді. Їх можна переглянути на ютубі на моєму каналі <http://www.youtube.com/user/langoliersss>

— Розкажи трохи про справи в твоїй групі «Лангольєри». Які новини?

— Недавно «Лангольєри» відіграли концерти в Косівському інституті та в кафе «Доміно». Зараз в нас тимчасове затишшя (в час посту), але сподіваюсь, що навесні буде новий вибух рок-музики в Косові. До літа плануємо грати в теперішньому складі, а потім треба буде шукати нового барабанщика, бо Тарас Тиможинський повертається в Луцьк. Якщо брати по стилістиці, то ми практично повністю відійшли від експериментів у «важкій» музиці і зараз граємо більш легку, попсовішу.

Тарас ПАСИМОК

«Роздуми небайдужої жінки»

Так називається нова книга уродженки міста Косова, доктора юридичних наук, професора Академії адвокатури України Зорислави Ромовської, яка нещодавно випущена у «Тзов «Ліга-Прес» (м. Львів) накладом 2000 примірників й обсягом 280 сторінок.

Авторка в передмові та розділах «Роздуми про політику» і «Роздуми про життя» веде мову про різні аспекти політики, ставлячи за мету утвердження активної громадянської позиції у кожного небайдужого громадянина України і, щонайголовніше, — запобігання національному відступництву.

У книзі чимало місця відведено темі виховання людяності в молодого покоління, його високої культури.

А в літературних замальовках «Слово рідне, мово рідна», «Чуєш брате мій?», «Мова, як ознака культури» йдеться про збереження української мови, бо «... ма-

теринської не чути мови — ото й була загибель — смерть моя», — стверджує пані Зорислава, як колишня завідувачка кафедрою цивільного права та процесу Львівського держуніверситету імені Івана Франка, депутат Верховної ради тодішньої імперії з іменем СРСР та автор багатьох підручників, монографій і наукових статей.

Ця чудова книга розкриває масовому читачеві невідомий досі образ талановитого автора, як публіциста, новеліста і письменника. Шкода тільки, що замалий наклад такого видання на наш регіон, не кажучи вже про Київ, як столицю України.

Петро ГАВУКА
*ветеран журналістської праці,
головний редактор
літературно-мистецького
і громадсько-суспільного часопису
«Гуцули і Гуцульщина»,
володар Золотої медалі української
журналістики, м. Косів.*

Зорислава Ромовська

РОЗДУМИ
НЕБАЙДУЖОЇ
ЖІНКИ

ВелоКосів допомагає у розвитку туризму

Громадська ініціатива «ВелоКосів» висловлює підтримку щодо реалізації проекту «Маркування туристичних маршрутів Косівського району» загальною протяжністю 150 км.

Ми вважаємо, що реалізація такого проекту покращить, доповнить і візнаменитить мережу туристичних маршрутів, що в свою чергу сприятиме розвитку туризму на Косівщині, який є пріоритетною галуззю.

Активісти «ВелоКосова» повністю підтримують основні цілі, завдання та заходи цього проекту і з метою успішної реалізації готові співпрацювати.

А саме:

Залучити волонтерів з числа громадських активістів «ВелоКосова».

Надати власний автотранспорт у разі потреби.

Надати необхідне обладнання, зокрема GPS-трекер та цифрову фотокамеру.

Забезпечити інформаційну підтримку про хід реалізації проекту та його результати на сайтах www.kosivart.com та www.velokosiv.if.ua.

Провести тестування маршрутів на придатність їх використання велотуристами, а також лижниками (ski-tour) в зимовий період.

Після реалізації проекту долучатись до відновлення маркування та підтримання маршрутів в належному стані.

З Європи до Європи

26 лютого 2012 року в Косівському районному народному домі відбувся концерт «Перлини сучасної української музики» однієї з найвідоміших та найяскравіших українських скрипальок — Богдани Півненко. Свято музики відбулося в рамках концертного туру «З Європи до Європи».

Богдана Півненко — Заслужена артистка України, лауреат міжнародних конкурсів, лауреат Національної програми «Нові імена України». Особистий творчий пошук скрипкової репрезентації мелосу української новітньої музики — запорука постійної співпраці Богдани з провідними композиторами України. Відтак вона неодноразово брала участь у прем'єрному виконанні їхніх творів, деякі з яких мають особисту присвяту Богданні. Автор та продюсер унікальних аудіо-проектів «Антологія сучасної української музики» та «Повернення імен».

Учасник Національного ансамблю солістів «Київська камерата» є одним з найуспішніших вітчизняних колективів, що виконує камерну музику. Брала участь у багатьох міжнародних фестивалях, серед яких Berliner Festspiele MaerzMusik (Берлін, Німеччина), Europaisches Klassik Festival (Рур, Німеччина), International Youth&Music Festival Vienna (Відень, Австрія; володарка Гран-Прі), Варшавська осінь (Варшава, Польща), Nostalgie (Краків, Польща), Днів культури України (Париж, Відень, Москва, Берлін). Здійснила численні концертні тури до Франції, Німеччини, Австрії, Росії, Японії, Китаю, США, Іспанії (у тому числі виступала у легендарному концертному залі Palau de la Musica Catalana у Барселоні). Окрім того, як солістка концертує з найкращими камерними та симфонічними оркес-

трами України. Бере участь у проектах Міжнародного оркестру «Філармонія Націй». Учасниця дуету із відомою українською піаністкою Іриною Стародуб. З 2000 до 2008 рр. — викладач Національної музичної академії України ім. П. І. Чайковського.

Талант Богдани Півненко відзначили видатні скрипалі-професори Б. Которович та І. Пилатюк у Національній музичній академії України імені П. Чайковського, а також російські метри — В. Третьakov та З. Брон. Скрипала — лауреат міжнародного конкурсу інтерпретаторів-інструменталістів у Кишиневі (1997), міжнародного конкурсу імені М. Лисенка в Києві (1997), лауреат національної програми «Нові імена України» (1997). У 2000-2004 рр. — концертмейстер Державного камерного ансамблю «Київські солісти», у складі якого репрезентувала українську культуру на провідних міжнародних фестивалях, в тому числі на Віденському, де отримала Гран-прі. Не раз брала участь у прем'єрному виконанні творів сучасних композиторів. Як солістка виступає з провідними камерними та симфонічними оркестрами України, веде активну гастрольну діяльність — у Німеччині, Іспанії, Франції, Австрії, Росії та ін.

Бездоганний професійний рівень, відчуття часу в музиці, розширення простору сприйняття української сучасної музики, прагнення удосконалення дозволяють Богданні зачаровувати голосом скрипки вибагливого слухача і вимогливого композитора.

AS_TAR

Зустріч з цікавою людиною

Ожила старовина

У Косівському музеї народного мистецтва та побуту Гуцульщини відбулася виставка творів народного мистецтва із збірки наукового працівника музею — 22 річного Богдана Петричука, родом із села Бабин. Нещодавно він закінчив навчання на історичному факультеті Чернівецького національного університету ім. Ю. Федьковича. Старожитностями хлопець захопився ще в дитинстві: вивчав секрети ткацтва на маминому верстаті, цікавився плетінням герданів, зав'язуванням переміток. Допитливий і спостережливий, він помітив, що в бабусі пов'язана хустка не так, як на світліні у прабабусі. Натомість бажання відреставрувати старий гердан допомогло опанувати й техніку бісероплетіння. Відтоді минуло не так багато часу, а хлопець зібрав уже чимало ко-

лекцію одягу, кераміки, прикрас, фотографій, дерев'яних виробів, монет, датованих кінцем XIX — 40-ми роками XX ст. Прикраси з бісеру, пояси-попружки, які Богдан виткав на власному верстаті, із задоволенням носять нині і в нашій столиці, і за кордоном.

Починаючи з 2007 року, Богдан Петричук провів уже не один майстер-клас. Давні способи пов'язування переміток на Гуцульщині («по-молодицьки», «в гуші», «д'горі»), а також носіння прикрас та процедуру одягання нареченої, він демонстрував у Музеї Івана Гончара в Києві, у Львівському музеї архітектури і побуту... Зі старого сукна він власноручно пошив весільну накидку-гуглю, взявши за взірць давній крій. Щоб дізнатись більше про його колекцію ми поспілкувалися із Богданом.

— Скільки часу ти вже займаєшся колекціонуванням?

— Точно навіть не пам'ятаю коли, але вже у другому класі школи почав придивлятися у сусідів до старовини. Тоді мене найбільше цікавила нумізMATика — давні монети. Згодом, десь в класі восьмому, купив першу згарду з монетами, а в дев'ятому класі почав збирати тарелі і мав кілька сорочок. Під кінець одинадцятого класу, я вдома вже оформив маленьку кімнатку речами, які придбав у своїх родичів, старших людей, сусідів та жителів Бабина. Це був 2007 рік. З 2009 року я почав часто їхати до Києва, де познайомився з молодими колекціонерами. Основну частину колекції я

зібрав за два роки (2009-2010 рр.). Багато купував, але тоді ціни на старовинні речі були набагато вищі, ніж зараз. Ющенко відійшов від влади, відповідно пройшла мода на такі речі у високих колах української еліти і тому ціни впали.

— Для колекціонерів зниження ціни — це ж позитивний момент?

— Звісно, адже є можливість за менш-більш доступну ціну стати власником цінної речі. Наприклад, 4 роки тому, скриню купити менше, ніж за 100 доларів було неможливо, а тепер можна — і в досить хорошому стані. Ціни дуже впали. Збираю переважно все те, що робилося в нас, нічого фабричного я до колекції не купую. І кераміка, і вироби з дерева — то

все роботи місцевих майстрів. Зараз почав їхати в експедиції по всій Україні. Маю деякі речі з Покуття, Полісся, Полтавщини.

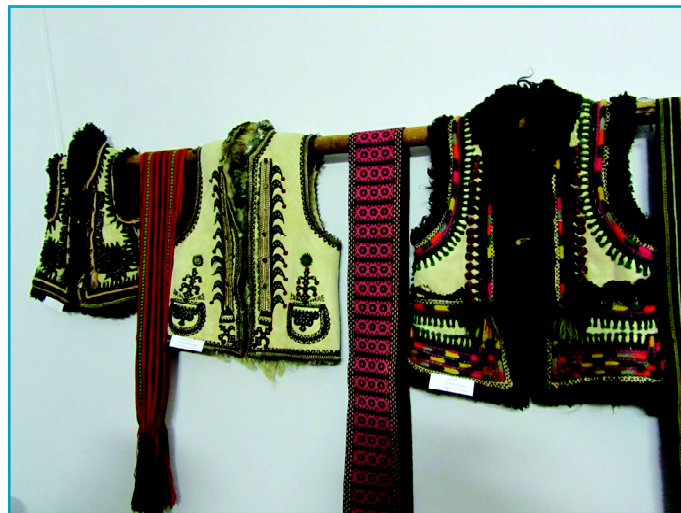
Раніше я збирав все підряд, а зараз стараюсь збирати комплекти. Це дуже важко, адже повноцінних комплектів майже не залишилось. В комплекті всі елементи одягу та взуття відповідають певному населеному пункту та певному відрізку часу. В українських музеях у наші дні часто складають комплекти з різних елементів, які зроблені в різних кінцях Гуцульщини і до того ж в різний час — суцільна еклетика.

Весь одяг, який до сьогодні зберігся і який можна побачити в колекціях, — це в основному кінець дев'ятнадцятого, початок двадцятого століття. Велика

рідкість, коли трапляються якісь більш старовинні речі. Є шаровари, яким аж 250 років чи окремі рушники в музеях, але це велика рідкість. Переважно — це речі, яким плюс-мінус сто років.

Варто зауважити, що українських колекціонерів не так вже і багато. Раніше чимало вивозилось за кордон — у США та Канаду, де українські емігранти намагалися хоч частково перенести дух рідної землі. Проте через кілька поколінь ті українці стають класичними американцями, яким ті старожитності не потрібні. Тому останніми роками є тенденція, що американські колекціонери передають свої речі назад в Україну, щоб вони збереглися. Серед таких можна назвати Юрія Наконечного з Філадельфії, який за останні чотири роки передав нам 14 тисяч книжок, дуже дорогих та рідкісних, яких в Україні немає. Він дарує свої надбання в музеї, в бібліотеки, мені прислав величезну пачку ва-

Зустріч з цікавою людиною

гою в 60 кілограм.

— **Яка кількість старожитностей у твоїй колекції?**

— Сорочок є більше ніж 50, кептарів — десь 20, скринь — 15. З кераміки маю біля 30 мисок і 150 збанків. Є кожухи, сардаки, біля 30 крайок. Також зібрав десь біля вісімсот фотографій.

— **Але на твоїй виставці ці фотографії не виставлялися?**

— Ні, адже, щоб привести ці фотографії до ладу, треба дуже багато коштів і роботи. Необхідно почистити їх у комп'ютерній програмі «Фоташоп», а також роздрукувати кожен у форматі А3, щоб людина могла роздивитися деталі. Але з часом, думаю займуся і окремою виставкою фотографій.

— **Проблема сучасних українських музеїв та і бібліотек. У тому, що немає повноцінного виходу в Інтернет, адже там ці речі змогли б побачити набагато більше людей. Загалом світова тенденція така, що всі матеріали, які можна оцифрувати виставляють в Мережу.**

— Так, все правильно, але цим хтось постійно мав би займатися, повинно бути надійне фінансування і спеціальна апаратура. На жаль, не відчувається ніякої зацікавленості у цьому з боку держави.

— **Ваш сайт <http://hutsul.museum/> містить багато цікавої інформації про коломийський музей, але про його косівську філію там дуже мало інформації, на жаль.**

— В нашій косівській філії музею є 5 000 експонатів, але жоден з них не оцифрований. Слід сказати, те як красиво старовинні речі виглядають наживо, то ніяка фотографія того відчуття не дасть і не замінить.

Своїми позитивними враженнями про Богдана та його колекцію поділились відвідувачі виставки, відомі і поважні люди Косова.

Директор музею Любов Люк:

— Богдан є цікавий тим, що черпаючи з народних надбань, вивчаючи традиції народного ремесла він вивчив пов'язання перемітки, знає, як заплести уплітки, вмє пов'яз-

зати різними техніками хустину, багато робить різноманітних силянок, реставрує наші музейні речі.

Богдан є учасником дуже багатьох фестивалів. Він знаний в музеях Львова та Києва, адже часто проводить там майстер-класи. Іде і показує свої твори мистецтва. Звісно, що спілкування із відомими митцями України, з великих міст, прививало йому любов до свого краю, до свого мистецтва і до свого рідного.

На жаль, багато людей, які мають вдома певні твори мистецтва, соромляться того рідного і дідівського. Вони не знають тому ціни. І тому дивуєшся, що така молода людина, якій ледь минуло 20 років, так плідно і з великою любов'ю ставиться до рідного. Перед їхнім будинком в селі Бабині є маленька старенька хатинка у доброму стані і там є збережені всі старовинні

речі. Прийде час і там з'явиться музей.

Міський голова Микола Фокшей:

— Відрадно, що в Косові продовжується мистецький рік. У цьому році це вже друга виставка. Була виставка «Різдво в Карпатах», а сьогодні ми маємо виставку молодого Богдана і тішить те, що показуємо своє. Демонструємо те, чим жили наші предки, те «людине» як ми кажемо, на яке любо подивитись. На Різдвяні свята в нас завжди багато гостей і я привожу сюди в музей всіх, хто приїжджає в місто. Серед гостей мав фізика-ядерщика з Полтави та його дружину. Вони були просто шоковані мистецтвом, яке побачили у нас.

Тепер маємо можливість познайомитися з убранством з нашого сусіднього села Бабин. І приємно, що саме молодий му-

зейний працівник уміє підібрати і показати, які шедеври мистецтва ще є в наших батьківських та дідівських скринях. Це дуже добре, що ми маємо молодих людей, які продовжують напрацювання сім'ї Сагайдачних.

А тепер, коли дивишся на їх велику колекціонерську працю, то розумієш, яку треба було мати звязку, щоби показати так яскраво здобутки нашого краю. Вони часто відмовлялися собі у житті, щоб придбати цінні речі для наступних поколінь.

Я думаю, що та праця, яку ви сьогодні проводите, буде із вдячністю прийнята нащадками, бо молодь побачить все це сьогодні і запам'ятає — хтось фотоапаратом знімає, хтось — на кінокамеру, а хтось перенесе побачене на малюнок... І це найвідрадніше!

Викладач Косівського інституту прикладного і декоративного мистецтва Богдана Книш:

— Хочу висловити своє захоплення Богданом, бо дійсно на Гуцульщині серед нас є така світла людина, яка дуже залюблена в мистецтво, має природний порив, завзятість та жертвність. Мені здається такої молоді людини навіть в Україні немає і тим більше хлопця, який би так любив мистецтво.

Це дуже добре, що колекція формується на Гуцульщині — не в Косові чи Коломиї, а саме в Бабині.

Головний спеціаліст сектору у справах преси та інформації апарату райдержадміністрації Василь Глібчук:

— Я вперше познайомився із Богданом в Коломийському музеї, коли він давав майстер-клас із в'язання традиційних жіночих головних уборів. Я бачив, як жінки дивувалися, звідки такий молодий хлопець так досконало володіє цією технікою, бо це дійсно дуже складно. Мене пройняла гордість за нього. Він єдиний в Україні, що робить таку справу із відродження наших традицій і щедро показує старовинне мистецтво своїм учасникам.

Тарас ПАСИМОК
Світлина автора

Проблеми Косова

Відпочинок

Чи потрібний кінотеатр у Косові?

Давайте
порадимося!

Старе приміщення музичної школи, як і будівля колишнього кінотеатру, — це окремі негативні «залишки» важких 90-х років. На щастя, через активний розвиток малого бізнесу в місті Косові з роками стає все менше таких аварійних будинків. А сучасне приміщення Косівської школи мистецтв — це красивий і якісно збудований будинок, який свого часу зводився для банку «Україна», що збанкрутів.

Ось і під час підготовки до 19 Міжнародного Гуцульського фестивалю завдяки зусиллям міської ради нарешті було розібрано стару будівлю кінотеатру, яка, до речі, була збудована ще за Польщі і, як це не дивно звучить, розвалити її було справою далеко не простою. На черзі старий будинок музичної школи.

З метою розвитку інфраструктури міста та покращення інвестиційного клімату в м. Косові пропонуються:

— приміщення колишньої музичної школи на вул. Незалежності;

— земельна ділянка площею 0.10 га на території колишнього кінотеатру для будівництва кіноконцертного залу, офісних та житлових приміщень.

Всі ваші пропозиції приймаються міською радою з подальшим розглядом на сесії, а також будуть надруковані в газеті «Косівський Передзвін».

Міська рада

ОПИТУВАННЯ КОСІВЧАН:

У зв'язку із запропонованою міською радою інвестиційною пропозицією я і вирішив провести це опитування, але не міг і уявити, що в нашому маленькому, спокійному і тихому містечку підніметься такий резонанс. Я відчув, що підняв на розгляд дуже болючу і важливу для молодих та і літніх косівчан тему, а саме — культурний відпочинок в місті. Найбільш цікаві відповіді ми вирішили опублікувати на сторінках газети. В жовтні цього року відбудеться чергові вибори до Верховної ради України і для потенційних кандидатів в депутати, які хочуть перемогти по нашому мажоритарному округу, нехай це опитування стане важливим сигналом до дії!

Юлія Лаук:

— Однозначно перегляд фільмів в кінотеатрі справляє значно більше враження на людей, ніж домашній перегляд. Я вважаю, що кінотеатр дуже потрібен. Просто невеликий для рентабельності — десь до 100 місць. Звичайно, хотілося б мати можливість переглядати голлівудські новинки, але можна і старі фільми транслювати, причому по одному два рази. Головне — гарна реклама, обов'язково бар і люди підтягнуться. Адже це ще один спосіб гарного проведення часу ввечері в нашому місті!

Марія Шенгера:

— Потрібен! Останнім часом, молодь свій вільний час проводить, сидючи за комп'ютером: спілкуючись в соціальних мережах, по скайпу, переглядаючи фільми. А поява чи скоріше «реінкарнація» кінотеатру в місті думаю трішки «фозрухає» наш народ. Цікавіше буде зібравшись компанією, сходити і переглянути фільм у кінотеатрі, а потім — у найближче кафе, де й обговорити побачене. А вдень, можна було б показувати мультфільми для дітей!

Роман Григорішин:

— В нас гарне містечко і воно має непогану туристичну перспективу. Але, на жаль, в місті немає достатньо розвинутої розважальної інфраструктури. Тому кінотеатр або ж якийсь аматорський театр були б досить доречними. Тільки одна ремарка — я за те, щоб там був доволі жорсткий порядок. Щоб даний

заклад не став ще одним місцем для розпивання алкогольних напоїв та інших гулянок.

Оля Гордійчук:

— Є дві сторони цієї ідеї — перша, що так — це було б супер! Особливо для молоді, школярів, студентів, а друга — ажіотаж був би тільки перші місяці, а потім це б набридло людям і ніхто б туди не ходив. Тому, що десь у Косові мав бути новий кінотеатр і то такий досить шикарний. Я пам'ятаю як весь Косів про це гудів, але так далі розмов не зайшло, а приміщення, по моєму, пішло для інших потреб. Це схоже на випадок з катком в Калуші — супер каток, більший ніж в Івано-Франківську, цілий рік діє, але туди майже ніхто не ходить і власник катка шокований. Класно було б мати кафешку з маленьким залом, з екраном і з прожектором на 20-30 місць, з файними фільмами, а не великий кінотеатр.

Роман Печижак:

— Думаю, що сам кінотеатр як вузькоспеціалізований об'єкт в теперішньому світі задорога забаванка. «Задорога» — мається на увазі, якщо тільки сам кінотеатр будувати, а якщо вкласти трохи більше коштів, то було б краще для громади. Для нашого міста добре б мати цілий розважальний комплекс — кіноконцертний зал, з виставковою залом. Адже таке приміщення могло би стати центром культурного життя міста.

Ігор Грузинський:

— Думаю, що кінотеатр

потрібен. В нашому місті і так дуже мало місць, де можна проводити свій вільний час, та й ті вже добряче набридли, тому щось нове, а тим паче, кінотеатр не завадить.

Роман Москалик:

— Кінотеатр треба, бо людям нема куди дітись — косівська молодь переважно «пропиває» гроші в барах, бо який інший вихід?

Сашко Мартинюк:

— Загалом мотивація для створення в Косові кінотеатру вагома, а саме — для зацікавлення молоді і перебування людини не лише в Інтернеті для перегляду фільмів, а й в реальному соціумі. Враховуючи, що суспільство зараз деградує в культурному просторі, — це непогана ідея прогулятися вечірнім Косовом з дівчиною чи друзями до кінотеатру. Гарантую, що і туристам сподобається. Якщо транслювати фільми ще й патріотичного характеру, то було б ще краще. Я особисто із задоволенням пішов би в кінотеатр.

Марко Бобко:

— Так, і раніше щось пробували робити в будинку культури, але то діло «заглохло». Я вважаю, що кінотеатр в Косові потрібен обов'язково. Буде куди піти, відпочити і насолодитись фільмом, особливо для молоді.

Надія Мельникова:

— Якщо б у Косові був кінотеатр, молодь менше часу проводила б за комп'ютером. Навіть старші люди зможуть відвідувати кінотеатр. Це було б класно. Вечорами народ ходив би в кінотеатр, а не засиджувався дома. Тоді б нам було веселіше. Бо думаю, що краще піти в кінотеатр, ніж сидіти на лавочках.

Тетяна Тарасович:

— Я дуже дивуюся, чому ще не відкрили кінотеатр?! Давно пора братися за таку справу. Хтось, правда, їздить в обласні центри в кіно, але дуже рідко. Проте, якщо вже відкривати, то бажано, щоб це було якісно, а не так, як в нас часто все робиться в Косові, на жаль.

Іра Косович:

— При появі вільного часу, всі хочуть відпочивати, а

Проблеми Косова

Відпочинок

кінотеатр — це досить хороша штука. До речі, десь 4 роки тому, кіно «крутили» в Народному домі. Якби навіть в такому форматі вернули, то було б добре!

Соломія Стрипко:

— Стільки є цікавих речей, які хотілось б переглянути в нормальних умовах. Не кожен має змогу відвідати більші міста заради походу до кінотеатру. Тай до того ж це набагато дорожче, адже лише дорога скільки коштує.

Олександр Бондаренко:

— Мені, звичайно, потрібен кінотеатр. Але більшість молоді дуже пасивна і думаю, що після нетривалого захоплення, знову всі будуть переглядати кіно на комп'ютері. Але я б ходив в кіно із задоволенням.

Христина Стринадюк:

— Для нашого міста, яке сміливо можна назвати не лише туристичним, а й студентським містечком, — це питання більш ніж актуальне. Та й для наших батьків — це було б чудовим місцем, щоб гарно і цікаво провести час і відволіктись від буденних турбот, адже для них в місті, на жаль, є лише ресторани. Було б цікаво, коли б показували як новинки, так і вже відомі фільми, перевірені часом, адже однозначно в кінотеатрі цікавіше і комфортніше переглядати їх, ніж банально сидючи вдома на дивані перед телевізором.

Оля Бович:

— Звичайно, потрібен кінотеатр! Косівщина з кожним днем стає все більш привабливою і для жителів міста і для гостей. А кінотеатр — це ще один пункт, який буде вабити. Якщо, звичайно, зроблять його в сучасному стилі і з новітніми технологіями, наприклад, 3D.

Діана Павлюк:

— Звісно, що так! Тоді б наша молодь, «цвіт нації» так би мовити, проводила суботні вечори в затишному залі кінотеатру, насолоджуючись переглядом, а не «окультурювала» по сумнівних закутках нашого містечка. Хлопці змогли б продемонструвати свою неймовірну мужність перед дамою серця під час перегляду фільму жаків (сміється).

Стас Михайлик:

— Це буде плюс не лише для косівської молоді, але й для дітей, які найбільше фана-

тіють від кінотеатру! То можна буде з дитиною піти на мультик!

Вікторія Піщальник:

— Я думаю, що кінотеатр потрібен, бо у нашому місті дуже мало розважальних структур. Кінотеатр — це така установа, куди б ходили всі — і молодь, і діти, і дорослі. Звичайно, потрібно, щоб були різноманітні сеанси. Як на мене, то це було б чудово!

Віталія Глушко:

— Моя особиста думка, що кінотеатр вкрай необхідний, оскільки в Косові і так немає куди піти, а кінотеатр міг би забезпечити цікавий відпочинок і можливість корисного проведення часу для людей різних вікових категорій.

Володимир Росинюк:

— Гадаю, що місцева мо-

лодь відвідувала б кінотеатр у Косові, якби він працював. Зараз це дуже актуальне питання. Адже у нас чимало дітей поняття не мають, що таке якісне кіно та кінотеатр. Зараз більшість увесь свій час проводить за комп'ютером чи телевізором. Я вважаю, що батьки в змозі заплатити за квиток у кінотеатр, аби їхня дитина подивилась мультфільми на великому екрані та ще й в сучасному форматі 3D! Вона б, наприклад, змогла набагато більше розширити власний світогляд!

Іван Хомин:

— Гарне питання, дуже актуальне. Тут є дві «сторони медалі». З одного боку — це більший вибір проведення дозвілля для косівчан. А з іншого — кінотеатр може бути збитко-

вим, через малу кількість відвідувачів, зважаючи на те, що Косів невелике містечко, плюс науково-технічний прогрес, тобто Інтернет, де можна дивитись фільми он-лайн і головне — безкоштовно!

Ірина Ференчук:

— Перш за все — це допоможе молоді проводити вільний час та хоча б мінімально культурно розвиватися. В будь-якому випадку, на таку кількість населення потрібен кінотеатр. Особисто я, моя сім'я та друзі залюбки відвідували б його. Це крок, який буде поштовхом для розвитку Косова.

Оля Миклашук:

— Думаю що ні, бо ходити туди буде мало-хто. Більшість нашого косівського народу краще скачають ті фільми з Інтернету, ніж будуть платити гроші, щоб подивитись їх в кінотеатрі.

Можливо перший час, там пару тижнів, місяць, народ з цікавості буде ходити, але потім скоріш за все, що ні. Це лише моя думка!

Володимир Косович:

— Чи потрібен в Косові кінотеатр? Я скажу так! Принаймні буде куди з жінкою піти, а не їхати в Івано-Франківськ!

Марина Микитка:

— На жаль, в Косові не так багато розваг для молоді, та і старшим людям часто немає де відпочити, тому я вважаю, що набагато доцільніше побудувати кінотеатр, ніж нові забігайлівки чи магазини, яких і так тут вистачає. Однозначно за!

Надія Плитка:

— Потрібен! Тому що його в нас немає, а так хоч буде куди піти у вільний час і відпочити. Але нам потрібен хороший кінотеатр, а не нове місце для куріння та пропаганди нездорового способу життя.

Богдан Юсипчук:

— Чи потрібен в Косові кінотеатр, театр, аквапарк, тенісний корт, льодовий каток, боулінг-клуб? Звичайно, що потрібен, адже люди повинні відпочивати по-різному. Вибирати те, що хочуть, а не «виробирати» і вдовольнятися тим, що є.

Опитування проводить
Тарас ПАСИМОК

Проблеми краю

Екологія

Дерева:

краса чи небезпека?

Чотири ясени, що ростуть на роздоріжжі вулиць Ірчана та Вітовського, що на Москалівці, є популярним і давнім топографічним орієнтиром для косівчан, як і один ясень, що розташований неподалік.

Проте, об'єктивно кажучи, там вже не 4, а 3 повноцінні дерева, адже один із них знищила блискавка багато років тому, створивши досить небезпечну ситуацію для помешкань, що розташовані недалеко. На щастя, тоді вогонь вдалося приборкати і пожежі уникнути.

Але, як бачимо з досвіду останніх років, по всій Україні та і у Косові з кожним роком все частіше відбуваються аномальні буревії та

смерчі, які завдають значної шкоди людям, призводячи навіть до смертельних наслідків. Навіть у великих містах, таких як Львів, минулого літа, шквальний вітер вириваючи з корінням та розламуючи старі і величезні дерева, такі, як наші косівські ясени, приніс велику біду.

То чи варто чекати, поки станеться біда і біля чотирьох ясенів? Адже вже не один раз, і в центрі Косова, під час таких буревіїв великі старі дерева завдавали величезної шкоди. Тому міською владою було вжито всіх необхідних заходів, щодо спилування та утилізації цих небезпечних велетнів. На черзі і ці дерева!

Вл. інф.

Берег сунеться...

Жителі Косова достатньо постраждали від жахливих поєнень в 2008 та 2010 роках, і найбільше серед них ті, чий будинок побудований недалеко від річки Рибниця. Хоча і до поєнень були значні зсуви ґрунту через майже повну відсутність берего-укріплюючих споруд, проте після «великої води» ситуація значно погіршилася.

І якщо в самому центрі міста проблема аварійних берегів для керівництва помітна кожен день і відповідно поступово ці відрізки берегу укріплюються, як нещодавно біля будівлі податкової адміністрації, то іншим прибережним районам пощастило значно менше.

Яскравим прикладом такої аварійної ситуації можна впевнено назвати правий «високий» берег річки за автобусною станцією. Сьогодні, через активну забудову міста ця територія стала практично закрита парканами та іншими будівлями, але мешканцям на тій «плаваючій землі» від цього не легше. Вони вже неодноразово збирали підписи під колективними заявами про допомогу від міської ради і отримували стандартну в таких випадках відповідь — нема коштів. Тому ці жителі міста вирішили через газету «Косівський передзвін», в рубриці «проблеми міста», нагадати про дане питання і, можливо, таким чином добитися його вирішення. Будемо сподіватися, що так і станеться!

Вл. інф.

У нас нема місця для малих ГЕС

Голова Івано-Франківської обласної державної адміністрації Михайло Вишиванюк прийняв рішення призупинити будівництво гідроелектростанцій на річках у Карпатах.

«З урахуванням звернень багатьох громадських організацій, я, начальник обласного управління екології та начальник екологічної інспекції виїжджали у Верховинський район, щоб вивчити ситуацію на місці. В результаті побаченого, ми прийняли колегіальне рішення, і сьогодні я підписав відповідне розпорядження про те, що ми припиняємо будівництво цих гідроелектростанцій», — сказав голова ОДА на прес-конференції.

«Ми побачили те, що в

результаті будівництва ГЕС, може загинути ціла низка цінних риб, які занесені до Червоної книги. Кількість електроенергії, яка виробляється на цих ГЕС, абсолютно незначна в порівнянні зі шкодою, якої може бути завдано екології наших Карпат, а шкода буде дуже великою, тому що вся вода з річки йде в трубу і все живе, що є у воді, гине», — додав голова ОДА.

Нагадаємо, що 14 березня відразу в декількох містах відбулися акції протесту проти будівництва 550 малих гідроелектростанцій в Карпатах. Повідомлялося, що, згідно з проектами, майже всю річку Черемош планувалося загнати в трубу і помістити на ній близько 60 станцій.

Новий екологічний проект

Актуальність запропонованого проекту полягає в необхідності конструктивних та збалансованих дій на вирішення екологічних проблем у місцевих громадах, а також ефективного залучення представників громадськості до подолання негативних процесів породжених світовою соціально-економічною кризою на місцевому рівні. Це стосується забруднення довкілля безпосередньо на Косівщині, ліквідації наявних стихійних сміттєзвалищ, необхідності налагодження системи організованого збору та вивезення сміття, а також запровадження інноваційних механізмів його утилізації (переробки) в місті Косові та навколишніх селах.

Сучасні актуальні проблеми взаємостосунків суспільства і природи висувають невідкладні завдання і одне з них — виховання молодого покоління, здатного гармонійно співіснувати з природою, раціонально використовувати і відтворювати її багатства, психологічно готового оберігати природу, запроваджувати волонтерський рух щодо охорони довкілля.

Впродовж терміну реалізації проекту заплановано здійснити:

- практичні акції з ліквідації 3 стихійних сміттєзвалищ в селах Старі Кути, Город та Рибне Косівського району, а також благоустрій згаданих територій (посадка декоративних дерев і кущів, створення спортивного майданчика тощо);

- виготовлення та встановлення 25 бачків для роздільного збору твердих побутових відходів (окремо скло, папір, пластик) в місті Косові, модернізація матеріально-технічного забезпечення (організація та благоустрій 5 пунктів збору сміття) системи збору та вивезення сміття;

- облаштування і вдосконалення маршруту еколого-духовної стежини в урочищі Здвижин села Кобаки Косівського району (2-3 км), організація і проведення навчального тренінг-семінару «За життя у чистому довкіллі!» (25-30 учасників);

- широке інформування громадськості та оприлюднення результатів проекту шляхом випуску і поширення тематичного Інформаційного бюлетеня проекту (3000 примірників), через засоби масової інформації та мережу Інтернет (10 публікацій).

Проект реалізується регіональною благодійною організацією «Центр громадських ініціатив» у лютому-серпні 2012 року в рамках конкурсу «За життя у чистому довкіллі!» Антикризисової гуманітарної програми Міжнародного фонду «Відродження». Партнери в реалізації проекту: Косівська міська рада, Старокутська та інші сільські ради Косівського району, громадська екологічна організація «Едельвейс», відділ освіти Косівської райдержадміністрації, комунальне підприємство «Косівське водосервіс».

Центр громадських ініціатив

Суха трава і листя

Чому їх не можна спалювати?

Восени у нас прийнято спалювати опале листя, навесні — торішню траву. В пік весняного і осіннього розкладання вогнищ повітря в містах стає важким і гірким, збільшуються випадки захворювань дихальних шляхів. Невже так і має бути?

Чим шкідливе спалювання опалого листя і сухої трави?

Шкода від спалювання листя і сухої трави багатоліка і надзвичайно небезпечна. На превеликий жаль, українці рідко надають цьому ваги.

При згорянні однієї тони рослинних залишків у повітря вивільняється біля 9 кг мікрочастинок диму. До їх складу входять пил, окиси азоту, чадний газ, важкі метали і низка канцерогенних сполук. В тліючому без доступу кисню листі виділяється бензопрен, що здатен викликати у людини ракові захворювання. Окрім того, з димом у повітря вивільняються діоксини — одні з найотруйніших для людини речовин.

На присадибних ділянках рослини нерідко окроплюють пестицидами, які також вивільняються у повітря при згорянні листя чи трави. Найбільше пестицидів містять бадилля картоплі, яке ми так рясно окроплюємо від колорадського жука.

Додаткова проблема полягає в тому, що з листям як правило, горить і безліч різноманітного сміття, що суттєво посилює забруднення атмосфери. При згорянні, скажемо, поліетиленового пакету, в повітря вивільняється до 70 різноманітних хімічних сполук, більшість з яких отруйні для людини. Саме вони, як правило, стають причиною дертя в горлі, кашлю. Щільний чорний дим від тління пластикового сміття містить канцерогенні поліциклічні вуглеводні. При горінні гуми, окрім згаданого, утворюються канцерогенна сажа і викликаючі респіраторні захворювання оксиди сірки. Постійно подразнюваний димом епітелій слизової оболонки дихальних шляхів не здатен протистояти мікробам. Особливо погано тим, хто страждає на бронхіти, бронхіальну астму, риніти чи тонзиліти.

До вогнища нерідко потрапляють ДВП, ДСП, фанера. Ці матеріали містять формальдегідні смоли, до складу яких входять формальдегіди і можуть бути пофарбовані масляною фарбою, що містить свинець.

Прикро визнавати, та найчастіше біля вогнищ можна побачити дітей — дошкільного і молодшого шкільного віку, вплив диму на

чий організм особливо небезпечний.

Окрім безпосередньої загрози людині здоров'ю, спалювання листя і сухої трави призводить до таких загроз:

1. В сухому листі згорають зимуючі корисні комахи, такі як сонечка. Їх здобич — попелиці, лишаються зимувати на стадії яйця на гілках. Спалюючи листя восени, ми створюємо умови для розвитку попелиць навесні.

2. Спалювання листя призводить до руйнації ґрунтового покриву, адже безпосередньо вигорають рослинні залишки, гинуть ґрунтоутворюючі мікроорганізми. Крім того, вони гинуть і від утворюваних при горінні важких металів.

3. За нормальних умов, коли листя перегниває, необхідні для розвитку рослин речовини повертаються в ґрунт. При згорянні ж утворюється попел. Не зважаючи на загальноприйняту думку, попел — дуже погане добриво і, таким чином, спалювання листя щороку призводить до все більшого збіднення ґрунту.

4. На природних ділянках і газонах вогонь знищує насіння і коріння трав'янистих рослин, пошкоджує нижні частини дерев і кущів та верхні частини їх коріння.

5. Знищення природної листяної підстилки призводить до збільшення в 2-4 рази промерзання ґрунту.

6. При спалюванні трави на присадибних ділянках або стерні на фермерських полях виникає загроза перекидання вогню на природні ділянки, що веде, в свою чергу до порушення законодавства і знищення диких рослин та тварин. Саме із спалювання стерні на полях починається більшість степових пожеж.

7. Аналогічним чином, існує загроза лісових пожеж і загоряння житлових будинків.

8. Якщо ведеться спалювання стерні на полях, через які проходять високовольтні лінії електропередач, постає нова загроза. Густий дим є напівпровідником і за певних умов здатний стати причиною короткого замикання ЛЕП.

9. Дим від вогнищ, в туманні дні може утворювати смог і надовго зависати у повітрі. В цьому випадку погіршується видимість на дорогах, що призводить до збільшення кількості ДТП, аварій.

Леонід ПРОЦЮК

Вітання

Отаке життя

**Міська рада і міський голова
Косова Микола Фокшей
щиро вітають
депутатів міської ради
із днем народження!**
БОЙЧУКА
Назара Дмитровича,
КИРИЛОВА
Сергія Олександровича,
ПІГУЛЯК
Марину Романівну,
ГЛАДУНА
Дмитра Романовича (55 років),
ДОВБЕНЧУКА
Юрія Михайловича (50 років),
ФОКШЕЯ
Ореста Даниловича,
ГРИГОРЧУКА
Івана Васильовича

ДО ВІДОМА РЕКЛАМОДАВЦІВ!

Оприлюднення рекламних носіїв у місті Косові дозволяється тільки на спеціально встановлених дошках оголошень.

Всіх рекламодавців зобов'язано до 1 березня 2012 року зняти розміщені свої оголошення з невідповідних для цього місць (будинків фасадів, електричних опор і т.д.).

За невиконання вимоги рекламодавці будуть притягнуті до адміністративної відповідальності

Міська рада

Приймається замовлення на металочерепицю, металопрокат (ціна від 55 грн. м²), а також — на водостоки (ринви) металеві та пластмасові.

Тел. 0979341617.

VI ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ФЕСТИВАЛЬ "ПИСАНКА" ВІДБУДЕТЬСЯ 21-22 КВІТНЯ В КОЛОМІЇ

VI Всеукраїнський фольклорний фестиваль "Писанка" відбудеться 21-22 квітня в Коломії.

Вже традиційно, з 2006 року, місто над Прутом приймає гостей містецького свята у перші суботу-неділю після Великодня.

Фестиваль спрямований на відродження, збереження, популяризацію національних традицій, та насамперед — писанки.

Отож основою фестивалю є народне мистецтво писанкового розпису, хоча будуть і виставки інших виробів майстрів декоративно-ужиткового мистецтва, і виступи фольклорних колективів, буде дух Великоднього свята.

Оргкомітет

Про дітей війни

У 2004 році за сприяння депутатів-соціалістів Верховна Рада України конституційною більшістю (366 народних депутатів) проголосувала за Закон України „Про соціальний захист дітей війни”. Соціалістична партія України та її лідер О. Мороз виходили з того, що держава повинна піклуватись про людей, дитячі роки яких припали на воєнне лихоліття, були позбавлені не лише іграшок і смачних гостинців, а й батьківської ласки і безтурботних буднів. Вони не лише недоїдали і не досипали, більшість таких дітей не довчилися, чимало підірвали своє здоров'я і через це не знайшли гідного „місця під сонцем” у подальшому дорослому житті.

На жаль, цього не пам'ятає нинішня влада. Хоча сьогоднішня Україна багато в чому спирається на те, що зроблено руками дітей війни, держава не тільки поставила останніх у жорсткі способи виживання, призначивши сміхотворно малу пенсію, вона ще й відбирає пільги та надбавки, що належать дітям війни по Закону.

Закон України „Про соціальний захист дітей війни” набрав чинності 01.01.2006 року і з 2006 до 2011 років в суді різних інстанцій України при підтримці СПУ звернулося 2,4 мільйона дітей війни, з яких 1,8 мільйона осіб одержали належні їм кошти та підвищення до пенсії.

Протягом 2008-2011 років Косівські районні організації Соціалістичної партії України та Всеукраїнського громадського об'єднання „Захист дітей війни” надають допомогу жителям Косівського району у зверненні до суду з адміністративними позовними заявами про стягнення недоплаченої щомісячної державної соціальної допомоги „Дітям війни”.

Вже більше чотирьох тисяч громадян звернулося до Косівського районного суду та Івано-Франківського окружного адміністративного суду, близько двох тисяч адміністративних справ за апеляційними скаргами розглянуті Львівським апеляційним адміністративним судом та Івано-Франківським апеляційним судом і на розгляді ще перебуває біля двох тисяч адміністративних справ.

Згідно листа Управління Пенсійного фонду України в Косівському районі за №5040/06 від 25.11.2011 року станом на 01.08.2011 року виконано 1253 рішення суду та виплачено „дітям війни” державну соціальну допомогу на суму 3 мільйони 240 тисяч 128.40 гривень.

У тому числі 348 дітей війни — жителів міста Косова одержали відповідні кошти, а ще відносно 143 дітей війни адміністративні справи знаходяться на розгляді у Львівському апеляційному адміністративному суді.

Для прискорення розгляду адміністративних справ Косівським РК СПУ внесено 358 депутатських звернень до Львівського апеляційного адміністративного суду, які на 90% задоволені.

Прихід осені ототожнюється із завершенням жнив, збором плодів садівництва і

овочевих, засіванням озимих. Що і як засівають на законотворчій ниві депутати нинішньої Верховної Ради, які плоди їхньої праці — хоч і прикро, але необхідно говорити.

Насамперед дістається соціально незахищеним категоріям, що віддали сповна свої сили, знання та уміння на розбудову суспільства, а нині, на думку можновладців, є баластом, який не потребує зайвої турботи, проте може бути використаний завдяки дешевому популізму напередодні виборів. Зокрема, це стосується дітей та учасників війни, чорнобильців, афганців, військових пенсіонерів та інших категорій громадян.

То ж про такі події і факти в хронології.

14 червня 2011 р. Верховна Рада прийняла Закон України №3491- VI „Про внесення змін до Закону України „Про державний бюджет на 2011 рік”, згідно з яким положення і норми, передбачені ст. 6 Закону „Про соціальний захист дітей війни”, мали застосовуватись у порядку та розмірах, встановлених Кабінетом Міністрів.

На виконання цього закону 6 липня 2011 р. уряд прийняв постанову №745 „Про встановлення деяких розмірів виплат, що фінансуються за рахунок коштів державного бюджету”, якою визначив, що доплата до пенсії або щомісячного довічного грошового утримання чи державної соціальної допомоги, що виплачується замість пенсії, дітям війни здійснюватиметься лише у розмірі 49,8 грн.

Таким чином пани-депутати знову порушили передбачені Законом та гарантовані Конституцією права дітей війни на отримання 30% надбавки до пенсії. Кабінет Міністрів протиправно обмежив існуючі права дітей і учасників війни, чорнобильців, військових пенсіонерів, про що красномовно свідчить рішення Конституційного Суду від 27.11.2008 р. за №26-рп/08 по справі №1-37/08, обов'язковість виконання положення якого знову цинічно порушено.

З огляду на це, Соціалістична партія України вже підготувала кілька позовів до Кабінету Міністрів України про визнання протиправним п. 6 постанови уряду №745 від 06.07.2011 р. та скасування неконституційних положень, що обмежують передбачені Законом права.

Більше того, прикриваючись постановою, положення якої суперечать Конституції, влада гальмує розгляд справ дітей війни в судах або не виконує рішення судів про виплату грошових коштів у повній мірі. Особливо це видно на підставі останніх Ухвал Львівського апеляційного адміністративного суду, коли виносяться рішення про залишення адміністративних позовів без розгляду.

Але це був лише початок. Продовження лицедійства стало ухвалення Верховною Радою і підписання Президентом Закону України №3668-VI „Про заходи щодо ре-

Отаке життя

і не тільки

формування пенсійної системи”, який набрав чинності з 1 жовтня 2011 р. Цим законом обмежуються існуючі пільги соціально незахищених громадян заміною їх на адресну допомогу, надання якої передбачено за певних умов за рішенням соціального інспектора залежно від статків людини.

Але про це згодом, у деталях і фактах.

Наступним неконституційним плодом діяльності нардепів нинішньої осені стало прийняття 09.09.2011 р. у першому читанні Закону №9127 „Про гарантії держави щодо виконання судових рішень”, якими можновладці, починаючи з 01.01.2012 р., намагаються позбавити 16 категорій незахищених громадян соціальних надбавок, передбачених відповідними законами.

Зокрема, чинну ст. 6 Закону „Про соціальний захист дітей війни”, якою визначено, що дітям війни пенсії або щомісячне довічне утримання, чи державна соціальна допомога, що виплачується замість пенсії, підвищуються на 30% мінімальної пенсії за віком, пропонується замінити на: „Дітям війни до пенсії або щомісячного довічного грошового утримання, чи державної соціальної допомоги, що виплачується замість пенсії, виплачується підвищення у розмірі, встановленому Кабінетом Міністрів України”.

Це діти війни вже проходили і пережили, коли аналогічні положення прийнятих „слугам народу” законів Конституційний Суд визнав неконституційними.

Проголосований у першому читанні законопроект явно порушує права громадян та суперечить ст. 22 Конституції України. У разі його прийняття запроваджується ручний режим керування соціальними пільгами, тотальне маніпулювання державними ресурсами у виборчих цілях, оскільки лише напередодні виборів певні соціально вразливі категорії можуть бути „нагороджені” більшими сумами подачок.

Законопроект містить й інші положення, що будуть підґрунтям для корупції та дадуть можливість чиновникам зволікати з виконанням судових рішень. Для чого приймати закон про якісь гарантії держави, якщо ст.124 Конституції України та ст. 255 Кодексу Адміністративного Судочинства України передбачено, що судові рішення, котрі набрали чинності, є обов’язковими до виконання всіма посадовими особами на всій території України. Більше того, у разі невиконання судового рішення, на посадову особу можуть накладати штраф чи притягнути до кримінальної відповідальності згідно ст. 382 КК України (невиконання судових рішень).

Насправді з прийняттям Закону №9127 влада зведе нанівець відповідальність чиновників за затягування і зволікання з виконанням судових рішень та невиконання належних коштів у повному обсязі. Сьогодні нічого не заважає виконувати судові рішення про виплати дітям війни, про-

сто відсутня добра воля у керівництва держави.

Вочевидь влада на законодавчому рівні знову створює нові перепони для відновлення порушених прав дітей війни, формуючи у свідомості людей зневіру в можливість справедливого суду чи ефективного юридичного захисту — основні положення Міжнародної Конвенції з прав людини, ратифіковані Україною 17.07.1997р.

На відміну від попередньої, нинішня влада не роздає передвиборні обіцянки виконувати закон, аби потім їх не виконати. Сьогодні прийняттям закону №9127 влада гарантує порушення прав людей! Більше того — унеможливилася відновлення законних прав навіть через суд!

Саме тому з ініціативи активістів СПУ і Всеукраїнського громадського об’єднання „Захист дітей війни”, які входять до робочої групи з протидії антинародним проявам влади, віце-прем’єру С. Тигипку надіслано вимоги не вносити в порядок денний Верховної Ради та не приймати в другому читанні Закон №9127 „Про гарантії держави щодо виконання судових рішень”, доопрацювати законопроект „Про державний бюджет на 2012 р.”, у якому передбачити безумовне фінансування і виплату 30% надбавки до пенсії дітям війни. Необхідні для цього кошти можна одержати через негайне прийняття закону про оподаткування багатства (майна) заможних громадян, як це робиться у багатьох європейських країнах.

Окрім того, пропонується скасувати положення п. 6 постанови Камбіну від 6.07.11 р. за №745 „Про встановлення деяких розмірів виплат, що фінансуються за рахунок коштів державного бюджету”, згідно якої дітям війни, у супереч закону, Конституції та рішенням КСУ, доплата до пенсії проводиться лише у розмірі 49,8грн.

Повідомляю, що з ініціативи Соціалістичної партії України вже збираються інформація і факти, аби направити їх до Парламентської асамблеї Ради Європи. Щоб на підставі правила 8 резолюції №1516 від 2.10.2006 р. зупинити повноваження української делегації, оскільки держава не виконує рішення європейського суду та порушує положення Конвенції з прав людини.

Справжня мета прийняття вищезгаданих законів та підзаконних актів ще й в іншому. Нинішня влада хоче продати соціальні пільги та надбавки українських громадян Міжнародному валютному фонду за омріяний черговий транш, котрий буде розкредено, як і мільярди доларів попередніх. Тимчасово заплативши свої прорахунки, завтра влада готується продати землю, щоби знову примножити свої власні статки, а зубожілих людей передати в кабалу новоявленим лагіфундистам.

За обставин, що склалися, необхідно по всій Україні ініціювати збір підписів до найвищих інститутів влади, аби при цьому формували бюджету на 2012 рік було передбачене повне фінансування і виплату 30% надбавки до пенсії.

3 грудня 2011 року за ініціативи Косівського РК СПУ проведена спільна конференція за участю представників СПУ, Всеукраїнського громадського об’єднання «Захист дітей війни» (голова В. Глушко), Союз

жінок України «За майбутнє дітей» (голова О. Лепкалюк), на якій визнано протиправним пункт 6 постанови уряду №745 від 06.07.2011 року та неконституційних положень, що обмежують передбачені Законом права. З приводу цього прийнято спільну заяву, яку направлено гаранту Конституції, Президенту України В.Ф.Януковичу, прем’єру — міністру України М.Я. Азарову, Голові Верховної Ради України В.Литвину і висунуто наступні вимоги:

1.Негайно скасувати прийнятий Верховною Радою України Закон „Про гарантії держави щодо виконання судових рішень”, який надає Кабінету Міністрів право змінювати встановлені відповідними Законами пільги для 16-ти категорій громадян, а також не допускати прийняття нових або внесення змін до чинних законів, якими передбачається звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод громадян.

2. При прийнятті державного бюджету на 2012 рік передбачити кошти, необхідні для безумовного і повного виконання соціальних законів про дітей війни, чорнобильців, афганців, ветеранів війни та праці, військових пенсіонерів і прирівняних осіб. Потрібні для цього кошти можна одержати за рахунок зменшення витрат на утримання Президента, Верховної Ради, Кабінету Міністрів та Держапарату в цілому, збільшення податків на доходи олігархічного капіталу, припинення розкрадання державних ресурсів. Досить знущатися над людьми, змушуючи їх захищати свої законні інтереси в судах!

3.Вимагасмо від керівництва і народних депутатів Верховної Ради розглянути дане звернення на сесії Верховної Ради України і підтримати наші вимоги до Президента і Кабінету Міністрів України.

На початку 2012 року з Адміністрації Президента та Кабінету Міністрів України прийшли відповіді на наше звернення, а в подальшому Президент України В. Янукович під час прес-конференції з нагоди двох років перебування при владі заявив, що соціальні виплати за судовими рішеннями будуть здійснені. А вже з 1 вересня 2011 року такі виплати призупинені, хоча Пенсійний Фонд України в Косівському районі продовжує нараховувати кошти за рішенням Львівського апеляційного адміністративного суду і при перерахуванні коштів з Пенсійного Фонду України проведе відповідні виплати дітям війни. Також з 1 травня 2012 року Президент України доручив уряду підвищити у середньому на 100 гривень розмір виплат 9 мільйонам пенсіонерів (переважна більшість яких — діти війни), а з 1 червня 2012 року вкладникам Ощадбанку СРСР виплатять по 1 тисячі гривень, зокрема тим, хто не зміг її отримати у 2008-2009 роках.

Соціалісти Косівщини і надалі будуть стояти за захистом соціально незахищених категорій громадян району, а діти війни завжди будуть бажаними гостями в офісі СПУ.

Сергій КИРИЛОВ,
голова Косівського МК СПУ,
депутат міської ради

Дозвілля

На закінчення номера

— Скажи кілька слів про себе. Чому вирішила зайнятися театром?

— Спочатку я грала в «Газдах» — самодіяльному театрі рідного села Кобаки. Мені завжди подобалося грати різнопланові і несхожі одна на одну ролі. Також спостерігала за специфікою самої режисури. Згодом, несподівано для себе відкрила, що грати стала краще після того, як сама попробувала себе в ролі режисера-постановника. Коли зайнялася режисурою, стала легше відкриватися для ролі й глядача. Про результати моїх занять театральною справою ще зарано говорити, як про завершений процес, бо я ще досі вчуся, ми не професіонали, хоча й сподіваємося ними стати. А до роботи в театрі мене підштовхнула Марія Равшер, перша режисерка і наставниця.

— Ти є ініціатором створення вашої студії і до того ж автором сценарію. Чи важко все робити самій?

— Не важко, бо команда дружня, нам цікаво займатися спільною справою. Кожна постановка робиться швидко і колективно. Наприклад, якщо підбирається музика, то така, аби кожен відчував під неї свою роль, якщо я пишу сценарій, то вся команда допомагає створити саме такий образ, який оптимально підходить. Репетиції проходять дуже весело, легко і приємно.

— Розкажи детальніше про театральну постановку, яку ви показали в Косові

— То не була постановка в звичному значенні цього слова, а концертна програма з окремих театральних мініатюр. Їх було 12, а саме: «Ле-

Від «Газдів» до «АІРу»

генда про АІР», «Кайдашева сім'я», «Легенда про Довбуша», «Туга», «Роксолана», «Циганське щастя», «Трохи флірту», «Опівнічна мелодія», «Казка про Жінку», «Сойчине крило», «Зачароване плесо» та «Лісова пісня».

— Чому ви вибрали таку назву для студії?

— «АІР» — приворотне зілля, татарське зілля, кажуть на нього і аір. А ще це аббревіатура

сольний номер «Циганське щастя». До мене дійшли схвальні відгуки і привітання, тому думаю, що наша програма театральних мініатюр вдалася. А колективові дуже сподобався Косів, особливо здивувало їх те, що навіть з центру міста можна зблизька побачити гори!

— Як у вас плани на майбутнє?

— Готуємо нову виставу під назвою «Спалахи». Деталі

надзвичайно цікаво в тому плані, що то була... абсолютна імпровізація. В нас з Марією Равшер одна на двох літературна любов — Марко Черемшина. Тому ми й домовилися, що без жодних репетицій вийдемо на сцену та й заговоримо собі, як персонажі його новели «За мачуху молоденьку». Захоплення від імпровізації передати важко, в таких випадках репетиція значно приглушила б інтерес до гри. Хотіла б ще раз побувати на цьому фестивалі знову в ролі учасника, бо той фестиваль — наскрізь Косівський, дуже близький за настроєм чи що, свій.

— Ти живеш в найбільш зрусіфікованому місті західної України — Чернівцях. Чи вдалося тобі захистити свою мову та ідентичність, чи ти теж стала її жертвою? Чому, на твою думку, наші земляки так легко забувають своє?

— Та якраз навпаки. Я ж тут на філолога вчуся, тобто саме Чернівці привчають мене до літературної мови, чистять її. Якщо би я тут здобувала іншу спеціальність, можливо, все би було по-іншому якось. Та і всі мої друзі україномовні, мені в цьому плані легше протистояти російському мовному впливу. В мене немає особливо де набиратися російських висловів, хоча інколи в моєму мовленні вони проскакують. Як рецепт від боротьби з суржиком запропоную його любителям поговорити хоч 2 тижні російською літературною мовою, а не «компромісним варіантом». Я грішила мішаною мовою, доки не потрапила на роботу в дитячий табір в Одесі, де моїми вихованцями були діти, які не розуміли української, бо й російську вивчали як іноземну, — болгари, білоруси, узбеки і таджики. Тоді якось і прийшло чітке розуміння того, що російська — то іноземна мова.

Тарас ПАСИМОК

У приміщенні Косівського Центру Дитячої Творчості відбулася театральна вистава молодіжного театру «АІР» з Чернівців. Одну з головних ролей виконувала студентка ЧНУ ім. Федьковича, наша землячка — Іванка Стеф'юк, родом із села Кобаки. Вона, до речі, була і сценаристом та режисером даної постановки. З нею наше сьогоднішнє інтерв'ю.

імен головних учасників: Андрій, Іванка та Роксолана.

— Розкажи про інших акторів вашого театру

— Роксолана Мала-Вакалюк — студентка філологічного та педагогічного факультетів, піаністка, актриса. Вона родом з Заболотова, займається під моїм керівництвом на літературній студії ім. С. Будного. Пише літературну критику, займається громадською роботою. Андрій Бойко — філолог, родом з Новоселицького району Чернівецької області, душа будь-якої компанії. Денис Захаров — наш звукорежисер, разом з нами на всіх виступах, йому ми довіряємо навіть найважчі номери. Він надійна людина, яких мало зараз. Олександр Боклач — так само спеціаліст з музики, він робить майже все музранжування, допомагає і в постановці. Грає в основному складі колективу, блискуче зіграв роль Майка Йогансена у виставі «Прохання Білого Голуба», а за фахом він є фізик.

— Як відреагувала косівська публіка на вашу виставу?

— Відгуки були хорошими, особливо глядачам сподобався

поки що триматиму в секреті, для збереження інтриги.

— В якому театральному жанрі ви працюєте?

— Жанр частіше продиктований обставинами, улюбленою є театральна мініатюра!

— Скільки п'єс у вашому репертуарі і чи багато вистав ви вже поставили і де?

— Є дві вистави, одна із них — «Так вам і треба» Ю. Федьковича, режисер Т.С. Гринівський, там актори «АІРу» були в головних ролях. Також ставили «Прохання Білого Голуба», я режисер і сценарист, (обидві в Чернівцях). Решта, то театральні мініатюри, мелодраматичні постановки та етюди: «Турецька невістка», «Сойчине крило» (за І. Франком), «Поединок» (за Лесею Українкою), «Що сниться мавкам?». Всі ці твори переважно ставилися в Чернівцях і Снятині, а ось «Сойчине крило» — також і у Львові, Рівному, Колодяжному та Луцьку.

— Ти брала участь в театральних мініатюрах на «Людине-фесті» 2011 року. Розкажи про це детальніше. Чи плануєш грати і цього року?

— Так, то було для мене

Косівський ПЕРЕДЗВІН

Редактор
Тарас ПАСИМОК

Засновник і видавець Косівська міська рада.

Свідоцтво про державну реєстрацію ІФ № 580-238Р від 9 серпня 2011 року.

Адреса редакції: 78600, м. Косів, майдан Незалежності, 11, peredzvin@gmail.com

Газету видруковано у МПП «Евріка», м.Косів, вул Незалежності, 28. Тел./факс 2-24-91.

Друк офсетний. Обсяг 2 друковані аркуші. Тираж 1000 прим.

Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних імен та реклами несуть автори публікацій та рекламодавці. Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій і залишає за собою право редагувати та скорочувати їх тексти. Рукописи не рецензуються і не повертаються.